

הדף	שם הדף	הרמז	הסוגיא בגמרא
ל"א 3א	בל"א	בלא אומר ובלא דברים	אמר רב המנונא: כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה: "וחנה היא מדברת על לבה" - מכאן שהמתפלל צריך לכוון לבו, "רק שפתיה נעות" - מכאן שצריך לחתך בשפתיו, "וקולה לא ישמע" - מכאן שאסור להגביה קולו. הלכה: צריך לכוון, לחתך בשפתיו ובשקט.
ל"ב 3ב	בל"ב	בלב לבורא החסידים הראשונים	במשנה: "החסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת". תניא נמי הכי: המתפלל צריך שישא שעה אחת קודם תפילתו, ושעה אחריה. הלכה: המתפלל צריך שיכוון לבו בתפילתו, וחסידים הראשונים היו מתבודדים ומכוונים בתפילתם.
ל"ג 3א	בל"ג	בלבקש גשם	טעה ולא הזכיר גבורות גשמים בתחיית המתים ושאלה בברכת השנים - מחזירים אותו. הלכה: בימות הגשמים: שכח לומר "מוריד הגשם" - מחזירים אותו, ואם הזכיר טל - אין מחזירים אותו. ואם לא שאל בברכת השנים אפילו אמר טל - מחזירים אותו.
ל"ד 2א	בל"ד	בלדלג בדין כשדילג	אמר רב הונא: טעה בשלוש ראשונות חוזר לראש, טעה באמצעיות חוזר ל"אתה חונן", ולרב אסי לאותה שטעה בה, באחרונות חוזר לעבודה. הלכה: טעה ודילג ברכה: בג' ראשונות חוזר לראש, באחרונות לרצה, ובאמצעיות לאותה ברכה שטעה, כרב אסי.
ל"ה 3א	בל"ה	בלהנות בדין הנאה	ת"ר: אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה, וכל הנהנה בלא ברכה - מעל. הלכה: האוכל או שותה כל שהוא - מברך תחילה ברכה הראויה לו - מדרבנן, מסברא, שאסור לו לאדם ליהנות בלא לברך את הבורא.
ל"ו 1א	בל"ו	בלולה בשמן	החושש בגרונו לא יערענו בשמן תחילה בשבת, אבל נותן הוא שמן הרבה לתוך אניגרון וכולע. וכיוון דאית ליה הנאה מיניה - מברך. הלכה: השותה להנאתו מי סלקים בלולים בשמן מברך "שהכל", כי המים עיקר, ואם לרפואה מברך "העץ", כי השמן עיקר.
ל"ז 3א	בל"ז	ברכה לזרעים	אמר מר: הכוסס את החיטה מברך עליה "האדמה". והתניא: "מיני זרעים"? לא קשיא, הא ר' יהודה הא רבנן, דתנן: ועל הירקות "האדמה" ר' יהודה אומר "מיני דשאים". הלכה: הכוסס חיטה ושאר זרעונים - מברך "בורא פרי האדמה" כרבנן.
ל"ח 3א	בל"ח	ברכת לחם	במשנה: שעל הפת הוא אומר "המוציא". ת"ר: מה הוא אומר - "המוציא לחם מן הארץ", רבי נחמיה אומר "מוציא לחם מן הארץ". והלכתא: "המוציא", דקיימא לן כרבנן דאמרי דאפיק משמע. הלכה: נוהגים לומר כרבנן "המוציא לחם מן הארץ".
ל"ט 1א	בל"ט	ברכה לטעיים יותר	הנהו תרי תלמידי דיתבי קמי דבר קפרא, חד סבר: חביב עדיף, וחד סבר כרוב עדיף דמזין. הלכה: היו לפניו מינים שברכותיהם שוות, ואין ביניהם מין שבעה - מקדים החביב לו תמיד יותר מהשאר.
מ' 1א	ב"מ	במלח הפת	אמר ר' חייא: אין הבצוע רשאי לבצוע עד שיביאו מלח או לפתן לפני כל אחד ואחד. הלכה: לא יבצע עד שיביאו לפניו מלח או לפתן, ללפת בו את פרוסת הבציעה, ואם הפת נקייה או מתובלת כבר במלח - לא צריך להמתין.